

AMY PLUM

OKOUZLENÁ
NOCI

motto

young

motto

AMY PLUM
OKOUZLENÁ
NOCÍ

Praha 2013

Přeložil Tomáš Novotný

Copyright © 2011 by Amy Plum
Translation © Tomáš Novotný, 2013
Cover art © Eliška Šlesingrová, 2013

ISBN 978-80-7246-934-5

Tohle je pro tebe, mami. Chybíš mi každý den.

Milování nemohou zemřít,
protože láska je nesmrtelná.

Emily Dickinsonová

PROLOG

KDYŽ JSEM TU SOCHU VE FONTÁNĚ SPATŘILA PO-prvé, neměla jsem ani ponětí, co je Vincent zač. Teď, když jsem se dívala na éterickou krásu těch dvou spojených postav – krásného anděla pevného potemnělého vzezření soustředěného na ženu plnou mírnosti a jasu, kterou držel v náručí – nemohla mi uniknout symbolika. Andělov výraz vyjadřoval zoufalství. Ba i posedlost. Ale také křehkou citlivost. Jako by on očekával záchranu od ní, ne naopak. A zničehonic mi v mysli vytanulo, jak mi Vincent říká: *mon ange*. Můj anděli. Zachvěla jsem se, ale ne zimou.

Jeanne říkala, že setkání se mnou Vincenta změnilo. Dala jsem mu „nový život“. Neočekával však, že zachráním jeho duši?

JEDNA

VĚTŠINA ŠESTNÁCTILETÝCH, KTERÉ ZNÁM, SNÍ o životě v cizím městě. Jenže stěhování z Brooklynu do Paříže po smrti mých rodičů bylo vším možným, jenom ne splněním snu. Spíš to byla noční můra.

Mohla jsem být opravdu kdekoli a nehrálo by to žádnou roli – ke svému okolí jsem byla slepá. Žila jsem v minulosti, zoufale jsem lpěla na každém útržku vzpomínek na svůj předešlý život. Považovala jsem ho za samozřejmost, myslela jsem si, že bude trvat věčně.

Mí rodiče zemřeli při automobilové nehodě jen deset dnů poté, co jsem získala řidičský průkaz. O týden později, na Boží hod vánoční, moje sestra Georgia rozhodla, že my dvě opustíme Ameriku a budeme žít u rodičů našeho otce ve Francii. Byla jsem stále příliš otřesená, než abych se proti tomu vzepřela.

V lednu jsme se stěhovaly. Nikdo nečekal, že se hned vrátíme do školy, takže jsme se každá po svém zoufale pokoušely ubíjet dny. Moje sestra se horečně snažila potlačovat smutek tím, že každý večer vyrážela ven s kamarády, s nimiž se seznámila během našich letních návštěv. Já se propadla do trvalé agorafobické úzkosti.

Některé dny jsem se odvážila tak daleko, že jsem vyšla z bytu dolů na ulici. A pak jsem se přistihla, jak utíkám zpátky pod ochranu našeho domu, pryč ze stísnujícího venkovního prostoru, kde se mi zdálo, že se nade mnou zavírá obloha. Jindy jsem vstala a měla sotva tolik síly, abych došla ke stolu se snídaní a potom zpátky do postele, kde jsem trávila zbytek dne otupělá smutkem.

Nakonec naši prarodiče rozhodli, že bychom měly pár měsíců strávit v jejich venkovském domě. „Kvůli změně vzduchu,“ prohlásila babi, což mě přimělo poukázat na to, že žádná změna kvality ovzduší nemůže být tak dramatická jako ta mezi New Yorkem a Paříží.

Ale babi měla jako obvykle pravdu. Jaro strávené na venkově nám nadmíru prospělo a koncem června jsme – ve srovnání s naším předchozím stavem – byly natolik funkční, abychom se mohly vrátit do Paříže a do „skutečného života“. Tedy pokud může být život ještě někdy nazýván „skutečným“. Alespoň jsem začínala znovu na místě, které jsem milovala.

Nikde nejsem raději než v červnové Paříži. Přestože zde odmalička trávím každé léto, nikdy nepřeslechnu „bzukot Paříže“, když procházím jejími letními ulicemi. Světlo je jináč než kdekoli jinde. Třpytivý jas, jakoby mávnutím kouzelné hůlky sem přenesený rovnou z pohádky, ve vás vyvolává pocit, že se vám každým okamžikem může přihodit naprosto cokoli, a ani vás to nepřekvapí.

Ale tentokrát to bylo jiné. Paříž byla stejná jako vždycky, ale pro mě se změnila. Dokonce ani jiskřivě zářící ovzduší města nedokázalo proniknout rubášem temnoty pevně přilepeným na mé kůži. Paříži se říká Město světel. Pro mě se stala Městem noci.

Léto jsem trávila prakticky sama, rychle jsem zapadla

do samotářské rutiny – posnídat v tmavém bytě babičky a dědy plném starožitností a dopoledne trávit ukrytá v jednom z malých a tmavých pařížských kin, kde stále dokola promítají klasické filmy, nebo obcházet některé z mých oblíbených muzeí. Potom návrat domů a zbytek dne číst, povečeřet a ležet v posteli zírajíc do stropu s občasným spánkem plným nočních můr. Ráno vstát. A znovu.

Jediné vyrušení ze samoty představovaly e-maily od kamarádů doma. „Jaký je život ve Francii?“ začínaly všechny.

Co jsem mohla psát? *Depresivní? Prázdný? Chci zpátky rodiče?* Místo toho jsem lhala. Tvrdila jsem jim, že mě život v Paříži opravdu těší. Že je dobře, že Georgia i já mluvíme plynně francouzsky, protože se setkáváme se spoustou lidí. Že se nemůžu dočkat, až začnu chodit do nové školy.

Moje lži na ně nezapůsobily. Věděla jsem, že jim je mě líto, a chtěla jsem je jen ujistit, že jsem v pořádku. Ale pokaždé, když jsem stiskla odeslat a pak jsem si svůj e-mail znovu přečetla, uvědomila jsem si, jak hluboká je propast mezi mým skutečným životem a tím fiktivním, který jsem pro ně vytvořila. Což na mě působilo ještě depresivněji.

Nakonec jsem pochopila, že vlastně nechci mluvit s nikým. Jednou večer jsem čtvrt hodiny seděla s rukama nad klávesnicí a zoufale hledala něco aspoň trochu pozitivního, co bych sdělila své kamarádce Claudii. Vyklikla jsem ze vzkazu a s hlubokým povzdechem jsem svou e-mailovou schránku nadobro zrušila. Gmail se mě zeptal, jestli jsem si jistá. „Ale jo,“ řekla jsem, když jsem klikala na červené tlačítko. Spadlo ze mě ohromně těžké břemeno. Potom jsem svůj laptop strčila do šuplíku a až do začátku školy jsem ho znovu neotevřela.

Babi s Georgií mi dodávaly odvahy, abych šla ven mezi lidi. Sestra mě lákala, abych s ní a partou kamarádů vyrazila opalovat se na umělou pláž u řeky či do baru poslouchat živou hudbu nebo do klubu, kam chodili tancovat o sobotních večerech. Po nějaké době mě přemlouvat přestaly.

„Jak můžeš tancovat po tom, co se stalo?“ zeptala jsem se nakonec Georgie jednou večer, když seděla na podlaže svého pokoje a líčila se před zlaceným rokokovým zrcadlem, které sundala ze zdi a opřela o knihovnu.

Moje sestra byla až bolestně krásná. Rusé vlasy měla ostříhané tak nakrátko, že se to hodilo jen k tváři s nápadnými líčnicími kostmi, jako byla ta její. S broskvové krémovou pletí posetou drobnými pihami. A stejně jako já byla i ona vysoká, na rozdíl ode mě však měla dech beroucí postavu. Kvůli jejím křivkám bych vraždila. Vypadala na jednadvacet, ne na – bez pár týdnů – osmnáct.

Otočila se ke mně. „Pomáhá mi to zapomenout,“ řekla, zatímco si nanášela čerstvou maskaru. „Pomáhá mi to cítit se naživu. Jsem úplně stejně smutná jako ty, Kattulko. Ale tohle je jediný způsob, jak se s tím vypořádat, který znám.“

Věděla jsem, že mluví pravdu. Když večer zůstala doma, slyšela jsem ji, jak ve svém pokoji vzlyká tak, jako by jí srdce drtili na kousky.

„Osamělá sklíčenost ti nijak neprospěje,“ pokračovala tlumeně. „Měla bys trávit víc času mezi lidmi. Aby ses rozptýlila. Podívej se na sebe,“ řekla, položila řasenku a přitáhla mě k sobě. Otočila mi tvář k zrcadlu.

Kdybyste nás viděli pohromadě, nikdy byste neřekli, že jsme sestry. Moje dlouhé hnědé vlasy schlíple visely, moje pokožka, která se díky matčiny genům nikdy neopálila, byla bledší než obvykle.

A moje modrozelené oči byly tak nepodobné smysl-
ným „ložnicovým očím“ s těžkými víčky, jaké měla sestra.
K mé velké lítosti říkala maminka mým očím „mandlo-
vé“. Raději bych měla takový tvar očí, který evokuje žhavá
sblížení než oči přirovnávané k nějakému ořechu.

„Jsi nádherná,“ uzavřela Georgia. Moje sestra... můj
jediný obdivovatel.

„Jo, ještě řekni, že přede dveřmi stojí kluci ve fron-
tě,“ ušklíbla jsem se a odtáhla se od ní.

„No, kluka si nenajdeš tak, že budeš většinu času sama.
A jestli se nepřestaneš potloukat po muzeích a kinech,
začneš vypadat jako jedna z těch ženských z devatenác-
tého století z tvých knížek, které pokaždé umíraly na
tuberu či na vodnatelnost nebo na co vlastně.“ Otočila
se ke mně. „Poslouchej. Nebudu tě štvát tím, abys se mnou
šla ven, když mi splníš jedno přání.“

„Říkej mi pohádková babičko,“ odpověděla jsem s po-
kusem o úšklebek.

„Vezmi si ty svoje zatracené knížky, běž ven a sedni si
do kavárny. Na slunce. Nebo při měsíčku, je mi to jed-
no. Jenom běž ven a do svých sešlých tuberáckých plic
z devatenáctého století nasaj trochu toho dobrého za-
mořeného vzduchu. Obklop se lidmi, proboha.“

„Ale já se přece *vidám* s lidmi,“ začala jsem.

„Leonardo da Vinci a Quentin Tarantino se nepočítá-
tají,“ přerušila mě.

Zmlkla jsem.

Georgia vstala a ke své malé elegantní kabelce přes
rameno připnula řemínek. „Nejsi to ty, kdo je mrtvý,“
řekla. „Máma s tátou jsou. Právě *oni* by chtěli, abys žila.“

DVĚ

„KAM JDEŠ?“ ZEPTALA SE BABI, KTERÁ VYKOUK-
la z kuchyně, když jsem otvírala hlavní dveře.

„Georgia říkála, že moje plíce potřebují zamořený pa-
řížský vzduch,“ odpověděla jsem a přehodila si tašku
přes rameno.

„Má pravdu,“ řekla babi, přišla a postavila se přede mě.
Sahala mi sotva k bradě, ale díky svému dokonalému
postoji a osmicentimetrovým podpatkům vypadala mno-
hem vyšší. Babi chybělo do sedmdesátky jen pár let, ale
mladistvý zjev ubíral z jejího věku nejmíň deset roků.

Když studovala umění, potkala se s dědečkem, úspěš-
ným obchodníkem se starožitnostmi, který se k ní měl,
jako by byla jednou z jeho nedocenitelných antických
soch. Teď trávil dny restaurováním starých obrazů v ate-
liéru se skleněnou střechou v horním patře jejich čin-
žáku.

„*Allez, file!*“ řekla, stojíc přede mnou v celé své utaje-
né nádheře. „Jen jdi. Tohle město by mohlo Katušce
pomoci rozjasnit svět.“

Dala jsem jí pusku na měkkou tvář vonící růžemi, ze
stolu v předsíni jsem sebrala svazek klíčů a vyšla z těžkých

dřevěných dveří a po točitém mramorovém schodišti dolů na ulici.

Paříž je rozdělena do dvaceti čtvrtí neboli okrsků, každý má své číslo. Ten náš, sedmý, je starý okrsek zámožných obyvatel. Chcete-li bydlet v nejmódnější části Paříže, neměli byste se stěhovat do sedmého. Jelikož však moji prarodiče žijí kousek pěšky od bulváru Saint-Germain, nabitého kavárnami a obchody, a jen čtvrt hodiny cesty od břehu Seiny, rozhodně jsem si nestěžovala.

Vyšla jsem ze dveří do jasného slunečního svitu a obcházela park před domem prarodičů. Je plný starých stromů a roztroušených zelených laviček ze dřeva, takže na pár prchavých vteřin působil dojmem, že Paříž je jen městečko, a ne hlavní město Francie.

Šla jsem po rue du Bac a minula pár velice drahých obchodů s oděvy, věcmi pro výzdobu interiéru a starožitnictví. Nezastavila jsem se, ani když jsem prošla kolem dědovy kavárny: té, kam nás od dětství brával, kde jsme sedaly a pily mátovou vodu, zatímco děda klábosil se vším, co se hýbalo.

Sedět vedle party jeho kamarádů či dokonce přes terasu od samotného dědy bylo to poslední, po čem jsem toužila. Byla jsem nucena najít si svou vlastní kavárnu.

Uvažovala jsem o dvou dalších zdejších místech. První bylo na rohu, s tmavým interiérem a řadou stolků vinoucích se podél domu na chodníku. Nejspíš to bylo klidnější místo než ta další možnost. Když jsem však vešla dovnitř, spatřila jsem řadu starých mužů sedících mlčky na stoličkách u barového pultu, před sebou sklenice s červeným vínem. Zlehka se otočili, aby si prověřili nově příchozího, a když uviděli mě, vypadali tak šokovaní, jako

kdybych na sobě měla kostým velkého kuřete. *Měli by mít na dveřích ceduli „Jen pro staré chlapy“*, pomyslela jsem si a spěchala k té druhé možnosti: živé kavárně na téže ulici o pár bloků dál.

Díky prosklenému průčelí vypadal vnitřek kavárny Sainte-Lucie prostorně. Na slunnou venkovní terasu se vešlo dobře pětadvacet stolků, které byly obvykle obsazené. Když jsem se vydala k prázdnému stolku ve vzdáleném rohu, věděla jsem, že tohle je ta moje kavárna. Hned jsem cítila, že sem patřím. Batůžek jsem strčila pod stolek a sedla si zády k domu, abych měla výhled na celou terasu i na ulici a chodník za ní.

Jakmile jsem se usadila, zavolala jsem na číšníka, že chci limonádu, a pak jsem vytáhla brožovaný výtisk *Věku nevinnosti*, který jsem si vybrala ze seznamu letní školní četby. Se školou bych měla začít v září. Obklopená vůní silné kávy linoucí se ze všech stran jsem odplula do vzdáleného světa své knihy.

„Ještě jednu limonádu?“ Francouzský hlas vnikl do newyorských ulic devatenáctého století před mým vnitřním zrakem a neomaleně mě strhl zpět do pařížské kavárny. Číšník stál vedle mě, kulatý táč držel nehybně na rameni a vypadal trochu jako luční kobylka, která trpí zácpou.

„No, samozřejmě. Hm... Vlastně myslím, že si dám čaj,“ řekla jsem a uvědomila si, že jeho vyrušení znamenalo, že čtu už hodinu. Ve francouzských kavárnách platí nepsané pravidlo, že člověk může sedět u svého stolu celý den, když chce, pokud si objedná jeden nápoj za hodinu. Je to něco jako pronájem stolu.

Zběžně jsem se rozhlédla a upřela oči zpátky na stránku, hned jsem však vzhledla znovu, protože jsem si všimla,

že na mě přes terasu někdo zírá. A když se naše oči střetly, svět kolem se zastavil.

Měla jsem ten nejzvláštnější pocit, že toho člověka znám. Už dřív se mi stávalo, že jsem cítila, jako bych s nějakým cizím člověkem strávila hodiny, týdny, dokonce roky. Ale podle mých zkušeností to bylo vždycky jednostranné – ten druhý si mě ani nevšiml.

Tentokrát to tak nebylo. Mohla bych přísahat, že on cítil totéž.

Podle toho, jak upřeně se na mě díval, jsem poznala, že mě sleduje už nějakou dobu. Byl úchvatný. Nad širokým čelem se mu vlnily dlouhé černé vlasy a jeho olivová pleť ve mně vyvolávala dohady, že buď tráví spoustu času venku nebo že přijel z nějakého mnohem jižnějšího a vyprahlejšího místa, než je Paříž. A oči, jimiž zíral do mých, měl modré jako moře a vroubené hustými černými řasami. Srdce se mi v hrudi rozbušilo, bylo mi, jako kdyby mi někdo z plic vysál všechnen vzduch. Přesto jsem nedokázala přestat se na něj dívat.

Uběhlo pár vteřin, potom se otočil zpět ke svým dvěma kamarádům, kteří se hlučně smáli. Ti tři byli mladí a krásní a překypovali takovým osobním kouzlem, které ospravedlňovalo fakt, že mu všechny ženy kolem podléhaly. Pokud si toho všimli, nedávali to najevo.

Vedle toho prvního kluka seděl nápadně pohledný chlapek s postavou jako skála, nakrátko ostříhanými vlasy a čokoládovou pletí. Když jsem ho pozorovala, otočil se a blýskl po mně vědoucím úsměvem, jako by chápal, že nemůžu pohledu na něj odolat. Vytržená z voyeurského transu jsem sklopila na pár vteřin oči ke knize, a když jsem se na něj po chvíli odvážila znovu mrknout, díval se jinam.

Šlachovitý kluk vedle něj byl ode mě otočený. Měl lehce opálenou kůži, kotlety a kudrnaté hnědé vlasy a živě vyprávěl nějakou historku, která u těch zbylých dvou vyvolávala salvy smíchu.

Pozorovala jsem toho, který mou pozornost upoutal jako první. Ačkoli byl nejspíš o pár let starší než já, odhadovala jsem, že mu ještě není dvacet. Světáckým způsobem Francouzů se uvolněně zakláněl na židli. Cosi poněkud chladného a tvrdého v jeho tváři však napovídalo, že ta bezstarostná póza je jen fasáda. Nebylo to tím, že vypadal hrozivě. Bylo to víc, zdál se být... nebezpečný.

I když mě zaujal, vědomě jsem tvář toho černovlasého kluka vymazala z mysli s přesvědčením, že perfektní zjev a nebezpečí věští nedobré věci. Vzala jsem si knihu a obrátila pozornost zpět k solidnějšímu kouzlu Newlanda Archera. Když se ale číšník vrátil s mým čajem, nedokázala jsem si odpustit další letmý pohled. Nemohla jsem se vpravit zpět do rytmu knihy, což mě otravovalo.

Když po půlhodině vstali, upoutalo mě to. Jak ti tři kluci procházeli terasou, ve vzduchu bylo znát soustředěné ženské napětí. Jako kdyby do kavárny vešly manekýnky v Armaniho modelech spodního prádla a unisono ze sebe všechno strhaly.

Starší žena vedle mě se naklonila ke své kávové společnici a řekla: „To je najednou nezvykle *horke*, nezdá se ti?“ Její přítelkyně se souhlasně zahihňala, okukovala kluky a ovívala se přitom jídelním lístkem v plastovém obalu. Znechuceně jsem potřásla hlavou – nebylo možné, aby odcházející kluci v zádech necítili desítky očí metajících chtíč.

Najednou, přesně podle mé teorie, se ten černovlasý

ohlédl na mě, a když si potvrdil, že se na něj dívám, samolibě se usmál. Cítla jsem, jak se mi do tváří hrne krev, a ukryla obličej do knihy, abych mu svým červenaním neudělala radost.

Několik minut jsem se pokoušela číst, pak jsem to vzdala. Moje soustředění bylo pryč, zaplatila jsem a nechala na stolku spropitné. Vyšla jsem zpět na rue de Bac.

TŘI

ŽIVOT BEZ RODIČŮ NEBYL NIJAK SNAŽŠÍ.

Začínala jsem se cítit jako obalená vrstvou ledu. Uvnitř jsem byla chladná. Jenže já se toho chladu držela jako klíště – kdoví, co by se stalo, kdybych nechala ten led roztát a začala věci zase opravdu cítit? Nejspíš bych se změnila v ubrečeného idiota a znovu bych začala být naprosto nepoužitelná, jako jsem byla prvních pár měsíců po smrti rodičů.

Táta mi scházel. To, že mi zmizel ze života, mi připadalo nesnesitelné. Ten pohledný Francouz, kterého měli všichni rádi, sotva se podívali do jeho usměvavých zelených očí. Když mě viděl a jeho oči se rozzářily výrazem čírého zbožňování, věděla jsem, že bez ohledu na to, jaké hlouposti v životě provedu, budu mít na světě vždycky jednoho obdivovatele, který mi bude od postranní čáry fandit.

Pokud jde o maminku, její smrt mi rozervala srdce, jako kdyby byla mou fyzickou součástí, kterou vyřízli skalpelem. Byla to spřízněná duše, „příbuzný duch“, jak říkávala. Ne že bychom byly stále spolu, ale teď, když byla pryč, musela jsem se učit žít s velikou palčivou trhlinou, kterou ve mně její nepřítomnost zanechávala.

Kdybych mohla realitě na pár hodin unikat aspoň v noci, moje bdění by pak možná bylo snesitelnější. Jenže spánek byl mou osobní noční můrou. Mohla jsem ležet v posteli, dokud jsem na tváři neucítila sametové prsty znečitlivění a neřekla si: *Konečně!* Jenže po půlhodině jsem byla zase vzhůru.

Jedné noci jsem byla s rozumem v koncích a s hlavou na polštáři jsem otevřenýma očima civěla do stropu. Na budíku byla jedna. Při pomýšlení na dlouhou noc před sebou jsem vylezla z postele, vzala oblečení z předešlého dne a natáhla ho na sebe. Vyšla jsem do chodby a pod Georgiiny dvermi jsem uviděla světlo. Zaklepala jsem a otočila dveřním knoflíkem.

„Hej,“ zašeptala na mě vzhůru nohama. Ležela na posteli zcela oblečená s hlavou v nohách. „Právě jsem přišla,“ dodala.

„Taky nemůžeš spát,“ poznamenala jsem. Nebyla to otázka. Znalý jsme se vzájemně příliš dobře. „Nepůjdeš se mnou ven na procházku?“ zeptala jsem se. „Nevydržím ležet celou noc beze spánku ve svém pokoji. Je teprve červenec a já už přečetla všechny knihy, které mám. Dvakrát.“

„Blázníš?“ řekla Georgia a obrátila se na břicho. „Teď uprostřed noci?“

„Ve skutečnosti je spíš začátek noci. Právě jedna hodina. Na ulicích jsou ještě lidi. A kromě toho je Paříž nejbezpečnější...“

„... město na světě,“ dokončila Georgia mou větu. „Dědovo oblíbené rčení. Měl by pracovat pro ředitelství cestovního ruchu. Dobře. Proč ne? Stejně tak brzo neusnu.“

Po špičkách jsme prošly halou, s tichým cvaknutím otevřely dveře a zavřely za sebou. Ve vestibulu jsme vklouzly do bot a potom vyšly do noci.

Nad Paříží visel úplněk a dodával ulicím stříbrný lesk. Mlčky jsme s Georgií zamířily k řece. Od té doby, co jsme sem jako děti začaly jezdit, se k řece soustřeďovaly veškeré naše činnosti, takže jsme cestu znaly poslepu.

Na břehu jsme po kamenných schodech sešly na chodník, který se podle vody táhne Paříží kilometry, a po jeho kostrbatých dlažebních kostkách jsme se vydaly východním směrem. Na protějším břehu byla vidět mohutná rozložitá budova muzea Louvre.

Nikdo nebyl na dohled ani dole na nábřeží, ani nahoře v úrovni ulice. Kromě pleskání vln a občas nějakého auta bylo město tiché. Pár minut jsme šly mlčky, potom se Georgia najednou zastavila a popadla mě za ruku.

„Podívej,“ zašeptala a ukazovala k mostu Carrousel vysoko nad naší cestou nějakých patnáct metrů od nás. Na širokém kamenném zábradlí balancovala dívka asi našeho věku a nebezpečně se nakláněla nad vodu. „Bože můj, ona chce skočit!“ vydechla Georgia.

V duchu jsem rychle změřila vzdálenost. „Ten most není tak vysoký, aby se zabila.“

„Přijde na to, co je pod vodou – jak je tam hluboko. Je blízko u břehu,“ řekla Georgia.

Byly jsme příliš daleko, než abychom viděly dívčin výraz, ale jak se dívala dolů do studené temné vody, pažemi si obemkla břicho.

Naše pozornost se rychle přesunula k podchodu pod mostem. Byl strašidelný i ve dne. Při chladném počasí tam spávali tuláci. Když jsem hnilobnou vlhkostí podchodu spěchávala ke slunečnímu svitu na druhé straně, vlastně jsem nikdy žádného neviděla. Ale ze starých špinavých matrací a přepážek z lepenkových krabic bylo zřejmé, že pro pár nešťastníků je tím nejdůležitějším

místem ze všech pařížských nemovitostí. A teď se z jeho nepozemské temnoty ozvaly zvuky rvačky.

Nahoře na mostě nastal nějaký pohyb. Dívka stála dál bez hnutí, ale blížil se k ní nějaký muž. Šel pomalu a opatrně, jako by ji nechtěl poplašit. Když se přiblížil, natáhl paži a nabídl dívce ruku. Zaslechla jsem tichý hlas – snažil se ji přemluvit.

Dívka se otočila, aby se na něj podívala, muž zvedl druhou ruku a obě k ní natáhl s prosbou, aby ustoupila od okraje zábradlí. Zavrtěla hlavou. Popošel k ní o další krok. Obemkla paže kolem těla ještě pevněji a skočila.

Vlastně to nebyl skok. Spíš pád. Jako by své tělo nabídla coby oběť přitažlivosti a tu nechala, ať si s ní dělá, co chce. Prohnula se dopředu, hlavou se dotkla vody o vteřinu později.

Ucítila jsem, že mě něco tahá za ruku, a uvědomila jsem si, že se s Georgií vzájemně pevně držíme jako při scéně z hororu. „Ach bože můj, bože můj, bože můj,“ vydechovala Georgia rytmicky.

Pohyb nahoře na mostě odvedl můj zrak od měsícem osvětlené vodní hladiny, kde jsem hledala nějakou stopu po té dívce. Člověk, který se ji pokoušel přemluvit, teď stál na okraji mostu a jak se energicky vrhl vpřed, rozpřážené paže dodaly jeho tělu podobu kříže. Když se vznášel ve vzduchu mezi mostem a černou hladinou řeky jako velký dravý pták, zdálo se, že se čas zastavil.

A v tom zlomku vteřiny mu na tvář z břehu padlo pouliční světlo. To poznání mnou otřásl. Byl to ten kluk z kavárny Sainte-Lucie.

Co tady proboha dělá, že se snaží odradit dospívající dívku od sebevraždy? Znal ji? Nebo šel jen kolem a rozhodl se do toho zapojit?

Jeho tělo hladce projelo vodní hladinou a zmizelo z dohledu.

Zpod mostu se rozlehl křik a z kalné temnoty podchodu se vynořily příkrčené stíny. „Co to...!“ vykřikla Georgia. Přerušil ji záblesk světla a ostré kovové údery, jak ty dvě postavy začaly vystupovat z temnoty. Kordy. Oni šermovali.

V té chvíli jako bychom si s Georgií obě naráz vzpomněly, že máme nohy, a rozběhly jsme se zpátky ke schodišti, po kterém jsme přišly. Než jsme se k němu dostaly, vystoupila ze tmy mužská postava. Neměla jsem čas vykřiknout, protože mě chytil za ramena, abych mu neutekla. Georgia v běhu ztuhla.

„Dobrý večer, dámy,“ ozval se hebký baryton.

Snažila jsem se přeostrřit oči z původního cíle – schodiště – na osobu, která mi bránila se tam dostat. „Pusťte mě,“ podařilo se mi v tom strachu zajímavě vydechnout a on sevření okamžitě uvolnil. Couvla jsem a zjistila, že se dívám do další známé tváře. Vlasy měl schované pod přiléhavou černou čepicí, ale stejně jsem ho poznala. Byl to svalnatý kamarád kluka, který právě skočil do Seiny.

„Neměly byste být tady dole samy tak pozdě v noci,“ řekl.

„Támhle vzadu se něco děje,“ ozvala se přerývané Georgia. „Bitka.“

„Policejní zásah,“ řekl, otočil se, zlehka se nám opřel do zad a rychle nás tlačil ke schodišti.

„Policejní zásah s *kordy*?“ zeptala jsem se nevěřičně, když jsme klopýtaly nahoru k ulici.

„Řádí tam gang,“ řekl stručně a už otočen zády scházel ze schodů. „Zmizel bych odtud, co nejdál můžete,“

zavolal přes rameno, zatímco bral schody po třech. Rozběhl se k mostu, právě když se na hladině blízko břehu vynořily dvě hlavy. Když jsem je spatřila, zalila mě úleva.

Chlapík, který nás odvedl pryč, přiběhl ve chvíli, kdy dorazili ke břehu, a vytáhl skokany do bezpečí.

Nočním vzduchem se rozlehlo bolestné zavytí, Georgia mi sevřela ruku. „Pojďme odtud.“

„Počkej,“ zaváhala jsem. „Neměly bysme něco udělat?“

„Jako co?“

„Jako zavolat policii.“

„Oni *jsou* policie,“ řekla nejistě.

„Jo, jistě. Ti na policii určitě nevypadají. Mohla bych přísahat, že dva z těch kluků znám od nás ze sousedství.“ Stály jsme, bezradně koukaly jedna na druhou a snažily se najít smysl toho, co jsme právě viděly.

„No, možná naši čtvrt hlídá zvláštní policejní tým,“ řekla Georgia. „Víš, že zrovna na konci ulice bydlí Catherine Deneuveová.“

„To určitě, jakože Catherine Deneuveová má svůj vlastní zvláštní policejní tým ostrých hochů, kteří číhají na lovce celebrit s kordy.“

Rozchechtaly jsme se, nemohly jsme si pomoci.

„Neměly bychom se smát. Je to vážná věc!“ hihňala se Georgia a utírala si z tváře zbloudilou slzu.

„Já vím,“ popotáhla jsem. Uklidnila jsem se.

Dívka a její záchránce dole u řeky zmizeli a souboj se ozýval z větší dálky. „Stejně je po všem, podívej,“ řekla Georgia. „Je moc pozdě, teď už nemůžeme nic dělat, i kdybychom chtěly.“

Zamířily jsme k přechodu, právě když po schodech za námi vybíhaly dvě postavy. Periferně jsem viděla, jak se v plné rychlosti přiblížily, popadly Georgii za ruku a od-

strčily ji z cesty. Proběhly kolem, minuly nás o centimetry. Dva obrovití muži v tmavém oblečení s kuklami staženými těsně kolem tváří. Zpod jednoho z jejich dlouhých plášťů probleskl třpyt kovu. Naskočili do auta a s burácením nastartovali motor. Než však odjeli, přibrzdili vedle nás a zpomalili na hlemýždí tempo. Cítila jsem, jak na nás zírají skrz tmavá okna.

„Co čumíte?“ vykřikla Georgia a oni odjeli. Chvíli jsme tam ohromeně stály. Na přechodu se rozsvítila zelená, a když jsme vykročily do ulice, Georgia se do mě zavěsila.

„Divná noc,“ přerušila nakonec mlčení.

„Mírně řečeno,“ odpověděla jsem. „Řekneme to babi a dědovi?“

„Cože?“ smála Georgia. „A zkazíme dědovi jeho představu o ‚bezpečné Paříži‘? Už by nám nikdy nedovolili vytáhnout paty.“

ČTYŘI

KDYŽ JSEM DRUHÝ DEN RÁNO VYŠLA DO KONEJŠÍVÉHO bezpečí denního světla, události předešlé noci vypadaly neskutečně. Ve zprávách nebyla ani zmínka o tom, co jsme viděly. Georgia a já jsme to však nemohly jen tak pustit z hlavy.

Nejednou jsme to probíraly, přestože jsme tím nedospěly k bližšímu pochopení toho, co se stalo. Naše teorie se pohybovaly od věcí tak přízemních jako fanatičtí příznivci hry *Dračí doupe*, kteří si hrají venku, až k mnohem dramatictějším (a smích budícím) scénářům o pannách a rytířích cestujících v čase.

Ačkoli jsem si dál chodila číst do kavárny Sainte-Lucie, tu záhadnou skupinu hezkých kluků jsem znovu nepotkala. Po pár týdnech jsem už znala všechny číšníky i majitele a mnozí pravidelní hosté se stali mými známými – drobné staré dámy s čajově zbarvenými yorkshirskými teriéry, které nosily v kabelkách a krmily ze svých talířů. Byznysmeni v na první pohled drahých oblecích donekonečna telefonující mobilními telefony a okukující každou hezkou ženu, která šla kolem. Páry všech věkových kategorií držící se pod stolem za ruce.

Jednoho sobotního odpoledne jsem vmáčknutá u svého stálého stolku ve vzdáleném levém koutě terasy četla *Jako zabít ptáčka*. I když jsem to četla už potřetí, určité pasáže mi pořád vhněly slzy do očí. Jako právě teď.

Použila jsem svou fintu zaryj-nehty-do-dlaně. Pokud je dostatečně bolestivá, dokáže mi zabránit, abych se na veřejnosti rozbřečela. Dneska to bohužel nefungovalo. Oči mi zrudly a zkalily se. *Tohle zrovna potřebuju – brečet před známými v kavárně právě ve chvíli, kdy se s nimi začínám poznávat*, pomyslela jsem si a mrkla se, jestli si mě někdo všiml.

A on tam byl. Seděl pár stolů ode mě a pozoroval mě stejně soustředěně jako poprvé. Byl to ten kluk s černými vlasy. Scéna od řeky, když skákal z mostu, aby někomu zachránil život, mi připadala jen jako bizarní sen. Byl tady v plném denním světle a popíjel kávu s jedním ze svých kamarádů.

Proč? Skoro jsem to řekla nahlas. Proč jsem slzela nad knihou, zatímco na mě z pouhých tří metrů zíral tenhle neskutečně pěkný francouzský kluk?

Sklapla jsem knihu a nechala na stole nějaké peníze. Ale sotva jsem zamířila k východu, od vedlejšího stolu vstalo několik starších žen a začaly se hrabat v hromadě svých nákupních tašek. Netrpělivě jsem se ošívala, až se nakonec jedna z nich otočila. „Promiňte, drahoušku, ale minutku nám to ještě potrvá. Běžte tady okolo nás.“ A prakticky mě poslala tam, kde seděli ti kluci.

Sotva jsem minula jejich stůl, uslyšela jsem za sebou tichý hlas.

„Nezapomněla jste něco?“ ptal se kdosi francouzsky.

Otočila jsem se a spatřila toho kluka stojícího kousíček ode mě. Byl dokonce ještě hezčí než zdálky,

přestože jeho vzhled narušoval tentýž ledový chlad, jehož jsem si všimla už poprvé. Ignorovala jsem náhlé hnutí v hrudi.

„Vaše brašna,“ řekl. Podával mi tašku, pohupuje jejím uchem na dvou prstech.

„Hm,“ řekla jsem zmatena jeho blízkostí. Načež jsem se pod dojmem jeho jízlivého výrazu vzchopila. *Myslí si, že jsem naprostý idiot, když jsem zapomněla brašnu.* „Je to od vás velice laskavé,“ řekla jsem chladně a sáhla po tašce ve snaze zachránit tu zbývající špetku jistoty, která ve mně zbývala.

Stáhl ruku, takže jsem naprázdno mávla do vzduchu. „Co?“ zeptal se pobaveně. „Proč se na mě zlobíte? To není, jako kdybych ji šlohnul.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odsekla jsem a čekala.

„Takže...,“ řekl.

„Takže... pokud souhlasíte, vezmu si teď svou tašku,“ řekla jsem, natáhla se pro ni a tentokrát ucho chytila. Nepustil ho.

„Co takhle výměna?“ nabídl, koutky úst mu zacukal úsměv. „Dám vám ji, když mi řeknete svoje jméno.“

Nevěřicně jsem na něj zacivěla a pak jsem taškou škusbla – právě když ji pustil. Obsah se vysypal na chodník. Potřásla jsem nevěřicně hlavou. „Skvělé! Díky moc!“

Co nejgraciózněji jsem se svezla na kolena a začala do tašky cpát svou rtěnku, řasenku, peněženku, telefon a snad milion propisek a kousíčků papíru. Ohlédla jsem se a viděla, že prohlíží mou knihu.

„*Jako zabít ptáčka. En anglais!*“ poznamenal lehce překvapeným hlasem. A potom s lehkým přízvukem, leč perfektní angličtinou pronesl: „Výborná kniha – viděla jste film... Kate?“

Spadla mi brada. „Ale... jak víte, jak se jmenuju?“ podařilo se mi promluvit.

Zvedl druhou ruku a ukázal mi můj řidičský průkaz, kde jsem měla obzvláště děsnou fotku. Moje pokoření tím na bylo takových rozměrů, že jsem se mu ani nedokázala podívat do očí, i když jsem cítila, jak mě propaluje pohledem.

„Poslyšte,“ řekl a naklonil se blíž. „Vážně mě to mrzí. Nechtěl jsem, abyste si vysypala tašku.“

„Přestaň předvádět svoje bezvadné jazykové schopnosti, Vincente, pomoz té dívce na nohy a nech ji odejít,“ ozval se francouzsky další hlas. Otočila jsem se na kamaráda svého trapiče – kluka s kudrnatými vlasy – s mírným pobavením ve strništi zarostlé tváři mi podával můj kartáč na vlasy.

Ignorujíc „Vincentovu“ ruku, kterou mi podával na pomoc, jsem se vyhrabala na nohy a oprášila se. „Tady máte,“ řekl a podával mi knihu.

S rozpačitým kývnutím jsem si ji vzala. „Díky,“ odsekla jsem stroze a při nejrychlejším možném úniku z kavárny na ulici jsem se snažila neutíkat. Když jsem čekala na semaforu, udělala jsem tu chybu, že jsem mrkla za sebe. Oba ti kluci za mnou zírali. Kamarád Vincentovi něco říkal a vrtěl hlavou. *Nedokážu si ani představit, co si o mně povídají,* pomyslela jsem si s povzdechem.

Rudá jak malina jsem se otočila a přešla ulici, aniž bych se na ně ještě podívala.

V několika následujících dnech jsem Vincenta viděla všude. V potravinách na rohu, jak vychází po schodech z metra, jak sedí na každé kavárenské terase, kterou jsem míjela. Pochopitelně, když jsem se na každého z těch chlapíků podívala lépe, nikdy to nebyl opravdu on. K své velké

zlosti jsem na něj nedokázala přestat myslet a snad ještě horší bylo, že moje pocity rovnoměrně kolísaly mezi sebezáchovnou opatrností a bezostyšně romantickou láskou.

Upřímně řečeno, nebyla jsem za tohle povyražení nevděčná. Pro jednu jsem mohla myslet na něco jiného než na smrtelné automobilové havárie a na to, co budu k sakru dělat po zbytek svého života. Před tím nešťastím jsem si myslela, že to mám skvěle vymyšlené, ale teď se přede mnou moje budoucnost rozprostírala jako kilometry dlouhý otazník. Napadlo mě, že to moje upnutí se k „tajemnému klukovi“ může být způsob, jímž mi můj mozek dopřává oddechu od zmatku a bolesti. Nakonec jsem si řekla, že pokud to tak je, nevdá mi to.

Od mého nemastného neslaného setkání s Vincentem v kavárně Sainte-Lucie uplynul skoro týden, a přestože jsem ze svých tamních čtenářských sezení udělala každodenní zvyk, po Vincentovi či jeho příteli nebylo ani stopy. Usazená u rohového stolku, který jsem už považovala za svůj, jsem dočítala další román od Whartonové předepsaný školními osnovami (můj budoucí učitel angličtiny byl zjevně její velký fanoušek), když jsem si všimla dvou teenagerů sedících přes terasu ode mne. Dívka s krátce střiženými blond vlasy a plachým smíchem se k chlapeci vedle sebe nakláněla tak přirozeným způsobem, že jsem je považovala za pár. Když jsem ale obrátila pozornost k němu, všimla jsem si, jak podobné mají rysy, i když vlasy měl zlatě zrzavé. Ti dva museli být bratr a sestra. A jakmile mě to napadlo, věděla jsem, že mám pravdu.

Najednou dívka zvedla ruku, aby svého bratra přerušila, a začala se rozhlížet po terase, jako by někoho hledala. Její oči spočinuly na mně. Na vteřinku se zarazila a po-

tom na mě naléhavě zamávala. S tázavým pohledem jsem na sebe ukázala. Přikývla a potom mi pokynula, abych šla k nim.

Byla jsem zvědavá, co asi tak může chtít, zvedla jsem se a pomalu se vydala k jejich stolu. Dívka se poplašeně postavila a naznačovala mi, abych si pospíšila.

Sotva jsem opustila svůj bezpečný koutek u zdi a obešla stůl, ozvala se za mnou strašná rána a něco mě srazilo k zemi. Cítila jsem, že mě pálí koleno, a když jsem zvedla hlavu, uviděla jsem na zemi krev ze svého obličejce.

„*Mon Dieu!*“ vykřikl jeden z číšníků a přelézal přes převržené stoly a židle, aby mi pomohl na nohy. Oči jsem měla plné slzí od šoku i bolesti.

Číšník vytáhl ubrousek a otřel mi tvář. „Máte malinko rozseknuté obočí. Nebojte se.“ Podívala jsem se na svou pálící nohu a zjistila, že mám roztržené džíny a celé koleno sedřené.

Když jsem zkoumala svá zranění, došlo mi, že celá terasa zmlkla. Ale místo aby se dívali na mě, zkoprněle tváře kavárenských návštěvníků hleděly *za mě*.

Číšník mi přestal utírat obočí, podíval se mi přes rameno a poděšeně vyvalil oči. Sledovala jsem jeho pohled a spatřila svůj stůl zdemolovaný kusem zdiva, které odpadlo z fasády domu. Moje peněženka ležela na jedné straně, ale výtisk *Domu veselosti* byl zmáčknutý pod obrovským kamenem přesně v místě, kde jsem předtím seděla.

Kdybych se byla nepohnula, byla bych mrtvá, pomyslela jsem si a srdce se mi rozbušilo tak rychle, až mě zabolelo v prsou. Otočila jsem se ke stolu, kde seděli bratr se sestrou. Kromě láhve minerálky Perrier a dvou plných sklenic uprostřed hromádky drobných byl prázdný. Moji zachránci byli pryč.

P Ě T

BYLA JSEM TAK OTŘESENÁ, ŽE JSEM NĚJAKOU dobu nebyla schopna odejít. Nakonec, poté co jsem personálu kavárny dovolila, aby na mě vypotřeboval polovinu své lékárničky, jsem si vymínila, že domů dojdu sama, a na nohou jako z gumy jsem odvrávorala. Babi vyšla při mém příchodu ze dveří.

„Katuško moje drahá,“ vykřikla, když jsem jí vysvětlila, co se stalo, svou milovanou portmonku Hermès upustila na podlahu a zešíroka mě objala. Potom posbírala naše věci a odvedla mě dovnitř, kde mě nacpala do postele s tím, že se o mě bude starat, jako bych byla celkově ochrnutý chudák, a ne její lehce odřená vnučka.

„Cítíš se dobře, Káto? Můžu ti přinést víc polštářů, jestli chceš.“

„Babi, vážně je mi dobře.“

„Bolí tě ještě to koleno? Můžu ti na něj dát něco jiného. Možná by se mělo zvednout.“

„Babi, v kavárně mi to ošetřili spoustou věcí z jejich lékárničky. Je to vážně jenom odřené.“

„Ach dítě moje drahé. Když si pomyslím, co se mohlo stát.“ Přitiskla si mou hlavu na prsa a vískala mě ve

vlasech, dokud se ve mně něco nezlomilo a já nezačala brečet.

Babi mě chlácholila a držela, dokud jsem řvala. „Brečím, protože jsem celá roztřesená,“ vysvětlovala jsem skrz slzy, ale pravda byla, že se mnou zacházela stejně, jako by zacházela moje máma.

Když přišla domů Georgia, slyšela jsem, jak jí babi vypravuje o mé „skoro smrtelné příhodě“. Za minutku se dveře otevřely a vešla moje sestra bílá jak stěna. Mlčky se posadila na pelest mé postele s doširoka otevřenýma očima.

„To je dobrý, Georgio. Jsem jen trochu odřená.“

„Bože můj, Katulko, kdyby se ti něco stalo... Jsi všechno, co mi zůstalo. Pamatuj na to.“

„Je mi dobře. A nic se mi nestane. Odteď se od padajících domů budu držet dál. Slibuju.“

Přinutila se k úsměvu a natáhla ruku, aby se dotkla té moje, ale utrápeně vypadala pořád.

Nazítří mě babi odmítla pustit z domu, že prý mám odpočívat a „zotavovat se ze svých zranění“. Poslechla jsem, abych ji potěšila, a strávila půl večera četbou ve vaně. Dokud jsem si zcela ponořená do teplé vody i knížky neuklidnila nervy a nezačala se třást jako osika.

Dokud jsem si na zklidnění párkrát nenaplnila vanu vřelou vodou, neuvědomovala jsem si, jak mě ten málem přesný zásah kusem domu vyděsil. Nakonec jsem usnula v malých obláčkách páry vystupujících kolem mě z vody.

Když jsem šla druhý den okolo kavárny, bylo zavřeno a chodník před domem byl ohrazen žlutými plastovými policejními páskami. Dělníci v petrolejově modrých kombinézách vztyčovali lešení, aby stavbaři mohli zpevnit

fasádu. Budu si muset pro své kavárenské čtení pod širým nebem najít něco jiného. Když jsem si uvědomila, že tohle bylo jediné místo, kde jsem mohla potkat svou novou posedlost, ucítila jsem zklamání. Kdo ví, jak dlouho potrvá, než na Vincenta zase narazím?

Do muzeí mě moje matka začala brát už jako mrňavou. Když jsme přijeli do Paříže, ona, babi a já jsme ráno vyrážely na „malou ochutnávku krásy“, jak tomu mamka říkala. Georgia, která byla otrávená, sotva jsme došly k prvnímu obrazu, se většinou rozhodla zůstat s tátou a dědečkem, kteří posedávali po kavárnách a klábosili s kamarády, s obchodními partnery i s kýmkoli dalším, kdo se kolem nachomýtl. Ale babi, máma a já jsme společně pročesávaly muzea a galerie Paříže.

Moc mě proto nepřekvapilo, že se Georgia neurčitě vymluvila na „jiné plány“, když jsem ji o pár dní později pozvala, aby se mnou vyrazila do muzea. „Stěžovala sis, Georgio, že s tebou nikdy nic nepodnikám. Tak tě závazně zvu.“

„Jo, asi tak závazně, jako když já tě pozvu na závody monster trucků. Pozvi mě znovu, až budeš plánovat něco opravdu zajímavého.“ Kamarádsky mi stiskla ruku, aby projevila dobrou vůli, a vzápětí mi zavřela dveře svého pokoje před nosem. *Touché.*

Do Le Marais, čtvrti vzdálené od bytu prarodičů přes celé město, jsem se tedy vydala sama. Proplétala jsem se středověkými uličkami a nakonec dorazila do cíle – k palácovité budově Picassova muzea.

Vedle alternativního světa nabízeného v knihách byly mým oblíbeným místem tiché prostory muzea. Máma říkala, že jsem srdcem snílek... že dávám imaginárním

světům přednost před tím skutečným. Je pravda, že jsem se vždycky dokázala vytrhnout z tohoto světa a vnořit se do jiného. Cítila jsem se připravena na uklidňující sezení s hypnózou uměním.

Když jsem ohromnými dveřmi Picassova muzea prošla do jeho sterilních bílých místností, cítila jsem, jak se mi zklidnilo srdce. Nechala jsem vřelost a klid onoho místa, aby mě přikryly jako měkká deka. A jak bylo mým zvykem, chodila jsem, dokud jsem nenalezla první obraz, který mě opravdu zaujal, a posadila se před ním.

Nechala jsem barvy, aby mi pronikaly kůží. Spletité pokroucené kompoziční tvary mi připomínaly, jak se cítím uvnitř, a jak jsem přestávala vnímat okolí, zpomaloval se mi dech. Další obrazy v místnosti, hlídač stojící u dveří, čerstvá barva vonící kolem, dokonce i procházející turisté, vše ustoupilo do šedi pozadí obklopujícího ten jediný čtverec barvy a světla.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, než se moje mysl pomalu probrala z dobrovolného transu a já za sebou uslyšela tiché hlasy.

„Pojď sem. Podívej se na ty barvy.“

Dlouhá pauza. „Barvy?“

„Přesně. Je to, jak jsem ti říkal. Od jasné bohaté palety jako třeba u *Avignonských slečen* k téhle šedohnědé monotónní skládačce se dostává během pouhých čtyř let. Taková frajeřina! Ve všem, do čeho se pustil, musel být Pablo vždycky nejlepší, a jak jsem tuhle říkal Gaspardovi, co mě vážně štve...“

Celá dychtivá jsem se otočila, abych spatřila zdroj těch znalostí, a ztuhla jsem. Necelých pět metrů ode mě stál Vincentův kudrnatý kamarád.

Když jsem ho teď tak přímo uviděla, překvapilo mě,

jak je pohledný. Bylo v něm cosi divokého – rozčuchané, neupravené vlasy, zježené strniště a veliké hrubé ruce vášnivě gestikulující směrem k obrazu. Podle stavu jeho oblečení umazaného barvou jsem odhadovala, že by mohl být umělec.

A pak mi to ve zlomku vteřiny došlo. Protože jsem uviděla člověka, který byl s ním. Kluka s vlasy jako uhel. Kluka, který se trvale usadil v temných zákoutích mé mysli od první chvíle, kdy jsem ho spatřila. Vincenta.

Proč se musíš zamilovat do toho nejneuvěřitelnějšího, nejnedosažitelnějšího kluka v Paříži? Byl příliš krásný – a příliš odměřený – než aby si mě někdy opravdu všiml. Odtřhla jsem pohled, sklonila se a dala si hlavu do dlaní. Nebylo to nic platné. Vincentův obraz se mi vryl nasmazatelně do mysli.

Uvědomovala jsem si, že ať už vypadá poněkud chladně až nebezpečně kvůli čemukoli, právě to ještě zvětšuje můj zájem o něj, místo aby mě to děsilo. Co se to se mnou děje? Zlobivým klukům jsem nikdy předtím nenadbíhala – to byla Georgiina specialita! Když jsem uvažovala, jestli budu mít odvahu vstát a promluvit na něj, sevřel se mi žaludek.

Ale neměla jsem příležitost to vyzkoušet. Když jsem zvedla hlavu, byli pryč. Šla jsem rychle ke vchodu do další místnosti a nakoukla dovnitř. Byla prázdná. A potom mě skoro trefil šlak, když tichý hlas za mnou pronesl: „Ahoj, Kate.“

Nade mnou se tyčil Vincent, tvář měl dobrých patnáct centimetrů nad mou. Ruce mi poplašeně vylétly k hrudi. „Díky za infarkt,“ vydechla jsem.

„Tohle je tedy váš zvyk, nechat někde tašku, abyste navázala rozhovor?“ usmíval se a pokynul k lavici, kde

jsem seděla. Ležela tam můj batůžek. „Nebylo by jednodušší prostě přijít a říct ahoj?“

Lehká stopa posměšku v jeho hlase zahнала mou nervozitu. Vystrídalo ji vášnivé rozhořčení, které překvapilo nás oba. „Dobře! Ahoj!“ zavrčela jsem, hrdlo stažené vzteky. Došla jsem k lavici, vzala si tašku a demonstrativně opustila místnost.

„Počkejte!“ vykřikl, doběhl mě a srovnal se mnou krok. „Tak jsem to nemyslel. Co jsem chtěl...“

Zastavila jsem se, podívala se na něj a čekala.

„Je mi líto,“ řekl a zhluboka oddechoval. „Nikdy jsem nebyl proslulý jiskřivou konverzací.“

„Tak proč se ještě snažit?“ popíchlá jsem ho.

„Protože. Vy jste – nevím – legrační.“

„Legrační?“ Každou slabiku jsem vyslovila pomalu a zpražila ho pohledem *Seš totální magor*. Zataťte pěsti se mi samovolně vetkly v bok. „Takže, Vincente, přišel jste sem s jednoznačným cílem mě urazit, nebo toužíte po něčem jiném?“

Vincent si položil dlaň na čelo. „Poslyšte, omlouvám se. Jsem pitomec. Můžeme... můžeme prostě začít znovu od nuly?“

„Začít co od nuly?“ zeptala jsem se váhavě.

Chvilí otálel a pak napřáhl ruku. „Ahoj. Já jsem Vincent.“

S přivřenýma očima jsem zvažovala upřímnost toho všeho. Popadla jsem jeho ruku a potřásla s ní trochu drsněji, než jsem chtěla. „Já jsem Kate.“

„Jsem rád, že tě poznávám, Kate,“ řekl Vincent zmateně. Následovalo čtyřvteřinové ticho, během něhož jsem na něj zírала. „Tak. Chodíš sem často?“ zamumlal nejistě.

Rozesmála jsem se, nemohla jsem si pomoci. Usmál se, zjevně se mu ulevilo.

„Hm, ano, vlastně. Jsem tak trochu na muzea, nejen na Picassa.“

„Tak trochu na?“

Vincentova angličtina byla tak dobrá, že bylo lehké zapomenout, že to není jeho mateřština. „To znamená, že mám ráda muzea. Hodně,“ vysvětlila jsem.

„Aha. Chápu. Máš ráda muzea, nejenom Picassa. Takže... sem chodíš, když chceš rozjímat?“

Usmála jsem se na něj a v duchu mu přidala pár bodů za to, že se tak snaží. „Kam odešel tvůj kamarád?“ zeptala jsem se.

„Utekl. S novými lidmi se Jules setkává opravdu nerad.“

„Roztomilé.“

„Takže ty jsi Britka? Američanka?“ změnil téma.

„Američanka,“ odpověděla jsem.

„A to děvče, s kterým jsem tě viděl ve vaší čtvrti, je tvoje...“

„Sestra,“ řekla jsem pomalu. „Špehuješ mě?“

„Co mám dělat, když se do sousedství přistěhují dvě roztomilé holky?“

Při těch slovech mě zalila vlna radosti. Tak on si myslí, že jsem roztomilá. Ale taky si myslí, že je roztomilá Georgia, připomněla jsem si. Vlna opadla.

„Poslyš, ve zdejší kavárně mají přístroj na espresso. Nechceš si dát kafe a říct mi, na jaké další věci tak trochu jsi?“ Dotkl se mé paže. Vlna se oficiálně vrátila.

Seděli jsme u stolečku nad kouřícím capuccinem. „Takže teď, když jsem naprosto cizímu člověku prozradila svoje

jméno a národnost, co dalšího chceš vědět?“ zeptala jsem se, zatímco jsem vmíchávala pěnu do kávy.

„No já nevím... velikost bot, oblíbený film, sportovní dovednost, nejtrapnější okamžik, do toho.“

Smála jsem se. „Hm, velikost bot deset, *Snídaně u Tiffanyho*, sportovní schopnosti naprosto žádné a výčet trapných okamžiků příliš dlouhý, muzeum bude zavírat.“

„To je vše? Všechno, co se dozvím?“ popichoval.

Cítila jsem, jak se moje obrana rozplývá vlivem překvapivě okouzující a rozhodně nebezpečné stránky jeho osobnosti. Povzbuzována Vincentem jsem vykládala o svém bývalém životě v Brooklynu s Georgií a rodiči. O našich létech v Paříži, o kamarádech tam doma, s nimiž jsem už teď ztratila veškeré kontakty. O mé nekonečné lásce k umění a o zoufalství plynoucím ze zjištění, že k umělecké tvorbě nemám naprosto žádný talent.

Pobízela mě k dalším informacím a já pro něj zaplňovala bílá místa v oblasti kapel, jídla, filmu, knih a všeho možného pod sluncem. Ale na rozdíl od kluků mého věku, které jsem znávala doma, vypadal, že ho skutečně zajímá každá drobnost.

Co jsem mu neřekla, bylo, že moji rodiče jsou mrtví. Mluvila jsem o nich v přítomném čase a řekla jsem, že sestra a já jsme se přistěhovaly k prarodičům kvůli studiu ve Francii. Nebyla to úplná lež. Ale necítila jsem se na to, abych mu řekla celou pravdu. Nechtěla jsem, aby mě litoval. Chtěla jsem vypadat jako každá jiná normální holka, která posledních sedm měsíců nestrávila izolováním sebe samé ve vnitřním světě smutku.

Kladl otázky v rychlém sledu, což mi znemožňovalo zeptat se ho oplátkou taky na něco. Když jsme konečně odcházeli, vytkla jsem mu to: „No fajn, teď se cítím na-

prosto odhalená – ty o mně víš skoro všechno, a já o tobě nic.“

„Ha, to je součást mého nekalého plánu.“ Usmíval se, zatímco za námi hlídač zamykal dveře muzea. „Jak jinak bych mohl očekávat, že přikývneš na další setkání, kdybych hned při první rozmluvě vyložil všechno na stůl?“

„Není to naše první rozmluva,“ opravila jsem ho, snažíc se chladně přejít skutečnost, že mě zřejmě zve na rande.

„Dobře tedy, naše první rozmluva, aniž bych tě nechtěně urážel,“ přestylizoval to.

Zahradou muzea jsem kráčeli k zrcadlícím se bazénům, kde křičící děti nadšeným rejdním ve vodě slavily fakt, že v šest večer je ještě pořád teplo a slunečno.

Vincent šel lehce shrbený s rukama v kapsách. Poprvé jsem v něm ucítila drobný nádech zranitelnosti. Využila jsem toho. „Dokonce ani nevím, kolik ti je.“

„Devatenáct,“ řekl.

„Co děláš?“

„Student.“

„Vážně? Protože tvůj kamarád říkal něco o tom, že jsi u policie.“ Nedokázala jsem svůj hlas zbavit stopy sarkasmu.

„Cože?“ zvolal a zastavil se.

„Sestra a já jsme tě viděly zachránit tu dívku.“

Hleděl na mě nechápavě.

„Dívku, která skočila z mostu Carrousel během bitky gangů. Tvůj kamarád nám poskytl doprovod a říkal, že šlo o policejní akci.“

„To říkal?“ zabručel Vincent a jeho výraz nabyl tvrdého vzezření, jaké měl, když jsem ho viděla poprvé. Vrazil ruce zpátky do kapes a znovu se rozešel. Přicházeli jsme ke stanici metra. Zpomalila jsem, abych získala víc času.

„Co teda chlupci jste? Tajní agenti?“ Nevěřila jsem tomu ani za mák, ale snažila jsem se, aby to znělo přirozeně. Náhlá změna jeho nálady mě mátlá.

„Něco takového.“

„Cože, něco jako speciální policejní tým?“

Neodpověděl.

„Mimochodem, bylo to vážně statečné,“ dotírala jsem. „Jak jsi skočil do řeky. Co vlastně měla ta dívka společného s bitkou gangů pod mostem?“ přikládala jsem pod kotel.

„Hm, o tom nemohu mluvit,“ řekl Vincent a soustředěně pozoroval beton pár centimetrů před svými nohama.

„A ták, samozřejmě,“ řekla jsem zlehka. „Na policajta vypadáš opravdu mladě.“ Přes rty mi bezděky přelétl potměšilý úsměv.

„Říkal jsem ti to... Jsem student,“ řekl a nejistě se na mě ušklíbl. Poznal, že to neberu.

„Jo. Dobře. *Nic* jsem neviděla. *Nic* jsem neslyšela,“ pronesla jsem teatrálně.

Vincent se rozesmál, vrátila se mu dobrá nálada. „Tak... Kate, co děláš tenhle víkend?“

„Hm... nemám žádné plány,“ řekla jsem a tiše proklínala své rudnoucí tváře.

„Chceš něco podniknout?“ zeptal se s tak okouzlejícím úsměvem, že mi srdce zapomnělo bušit.

Přikývla jsem, protože mluvit jsem nemohla.

Považoval mé mlčení za váhavost a rychle dodal: „Žádné oficiální rande nebo něco takového. Prostě být jen tak spolu. Můžeme... se projít. Toulat se po Marais.“

Znovu jsem přikývla a pak jsem ze sebe dokázala vypravít: „To by bylo skvělé.“

„Dobře. Co takhle v sobotu odpoledne? Za denního světla. Na veřejnosti. Naprosto bezpečný způsob, jak něco podnikat s klukem, kterého sotva znáš.“ Zvedl ruce, jako by ukazoval, že v nich nic neschovává.

Smála jsem se. „Neboj se. I pokud *jsi* ve zvláštním týmu, nemám z tebe strach.“ Jakmile jsem to vyřkla, zjistila jsem, že strach *mám*. Jen tak trošku. Znovu mi blesklo hlavou, jestli to na mě nehraje. Možná ve mně smrt rodičů oslabilá pud sebezáchovy a náznak nebezpečí mě přitahoval. Nebo mě snad lákalo neurčité fluidum nedotknutelné odměřenosti, které z něj vyzařovalo? Možná pro mě tím vším představoval výzvu. Ale ať už byl důvod jakýkoli, účinkovalo to. Ten kluk se mi vážně líbil. A chtěla jsem se s ním znovu vidět. V noci, ve dne, bylo mi to jedno. Půjdu tam.

Zvedl obočí a pochechtával se. „Nemá ze mě strach. Jak... legrační.“ Musela jsem se taky rozesmát.

Kývl opačným směrem dolů po bulváru a řekl: „Jules na mě nejspíš čeká. Nashle v sobotu. Sejdeme se ve tři před stanicí metra na rue de Bac?“

„V sobotu ve tři,“ přisvědčila jsem, zatímco se otočil a odcházel. Myslím, že nebudu moc přehánět, když řeknu, že se moje nohy během cesty domů nedotkly země.

Š E S T

VINCENT NA MĚ ČEKAL U VCHODU DO METRA. Srdce mi bušilo až v krku, když jsem se podivila (ne poprvé) tomu, proč se tenhle neskutečně nádherný kluk vůbec zajímá o obyčejnou... dobře, snad trochu hezkou, ale v žádném případě tak krásnou jako on... mě. Moje nejistota zmizela, když jsem uviděla, jak se mu rozzářila tvář, sotva jsem se objevila.

„Tys přišla,“ řekl, když se skláněl, aby mi dal *bisy*, dva vzdušné polibky na tváře, jimiž jsou Evropané proslulí. Přestože mě zamrazilo, když se jeho kůže dotkla mé, tváře jsem měla rozpálené ještě dobrých pět minut.

„Samozřejmě,“ řekla jsem, vyčerpávajíc do poslední špetky svou zásobu „chladnokrevnosti a jistoty“, protože jsem se po pravdě řečeno cítila poněkud nervózně. „Tak kam půjdeme?“

Začali jsme scházet po schodech do metra. „Byla jsi ve Village Saint-Paul?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic mi to neříká.“

„Perfektní,“ řekl a vypadal potěšeně, i když dál nic nevysvětloval.

Ve vlaku jsme spolu sotva promluvili, ale ne proto,

že by hovor vázl. Nevím, jestli se jedná o kulturní záležitost, nebo zda vlaky samy o sobě jsou tak tiché, ale jakmile lidi nastoupí z peronu do vagonu, zmlknou.

Stáli jsme s Vincentem proti sobě, drželi se prostřední tyče a zkoumali ostatní cestující, kteří byli zaměstnání zkoumáním nás. Zmínila jsem se už, že zkoumání lidí je francouzská národní zábava?

Když jsme zahýbali a vlak se naklonil k jedné straně, dal mi ruku kolem ramen, aby mě udržel v rovnováze.

„Ještě tam ani nejsme a ty už jdeš na věc?“ zasmála jsem se.

„Samozřejmě že ne. Jsem veskrze džentlmen,“ opáčil klidným hlasem. „Kvůli tobě bych louži kdykoli vysušil svým pláštěm.“

„Nejsem děva v nesnážích,“ opáčila jsem, když vlak zastavil.

„Ách – no, to je dobře,“ řekl předstíraje, jak si oddechl.

„Co takhle otevřít mi dveře?“ S úšklebkem jsem zvedla kovovou ovládací páčku dveří a vystoupila na peron.

Ze stanice Saint-Paul jsme vyšli přímo před mohutným klasickým kostelem svatého Pavla. „Sem jsem chodívala jako dítě,“ řekla jsem Vincentovi při pohledu na zdobenou omítku.

„Opravdu?“

„Jo. Když jsem v létě jezdila na návštěvu k prarodičům, hrávala jsem si s holkou, která bydlela zrovna támhle.“ Ukázala jsem na dům o pár čísel dál. „Její táta nám vyprávěl, že tuhle ulici užívali ve středověku k turnajům. Sandrine a já jsme sedávaly na schodech kostela a tvářily se, že jsme součástí středověkého turnaje.“ Zavřela jsem oči, vrátila se o deset let a znovu prožívala zvuky a barvy našeho imaginárního turnaje. „Víš, vždycky jsem si